

SENTÈNCIA 19-99 DE 2 DE SETEMBRE DE 1999

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: Que en la causa de referència el Tribunal de Corts dictà sentència en data 30 d'abril de 1999, amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Lluís Claudi M.S., com autor responsable d'un delictes major de lesions doloses causades amb notòria brutalitat de l'article 195 del Codi Penal i d'un delictes major d'amenaques de fet constitutiu delictes major de l'article 235 apartat 1 del mateix Codi, fent-se aplicació dels articles 23 i 53 apartat 1, a la pena de DOS ANYS DE PRESÓ, a l'EXPULSIÓ DEFINITIVA i al pagament de les despeses processals causades, sense que hi hagi lloc a fer qualsevol pronunciament en concepte de responsabilitat civil. Diem que el present procediments havent estat desglossat d'un procediment anterior, és d'aplicació a la pena més amunt esmentada pel que fa al regim d'execució, l'antic Codi de Procediment Penal en les disposicions que serien més favorables al reu".

II. RESULTANT: Que la sentència es fonamenta en els següents fets provats: "són fets provats i així es declara que en el corrent del mes de setembre de 1998, en data no determinada, Lluís Claudi M.S. per motius de gelosia colpejà fortament per dues vegades amb les mans obertes la cara de Maria Carme G.C. amb la que mantenia una relació sentimental ocasionant-li hematomes als ulls i un morat a la cara. Aquesta discussió de la parella, ja que els dos conviuen junts des de feia algun mes va tenir per motiu el fet que la perjudicada havia conservat algun lligam amb el seu ex-nuvi.

Les recriminacions de Lluís Claudi M.S. anaven augmentant des d'aquella data, essent cada dia més gelós l'interessat.

El 15 d'octubre quan tornaven d'Espanya on havien comprat i consumit cocaïna i heroïna, vers mitja nit Lluís Claudi M.S. després d'haver consumit varies ratlles de cocaïna es tornà a enervar de manera violenta, pegant a la perjudicada per tot el cos, a cops de puny, a cops de cinturó i a cops de peu. Inclòs havent la perjudicada agafat un ganivet que es trobava al terra de l'apartament tot regirat Lluís Claudi M.S. l'agafà per la punta i pegà Maria Carme G.C. amb el mànec sobre el cap.

Després d'aquesta escena que va durar cert temps ja que els cops estaven interromputs per discussions, Lluís Claudi M.S. sortí alguns instants i tornà a entrar tirant Maria Carme G.C. contra el somier i la porta a la finestra dient-li "nos lanzaremos los dos por la ventana", agafant-la pel coll i apretant-la al punt de causar-li erosions constatades pel metge forense.

Posteriorment i sempre amb un clima d'alta tensió i de preguntes fetes per Lluís Claudi M.S. mogut per la gelosia intervingué entre ells una relació sexual.

En data 17 d'octubre de 1998 Gabriel i Manuel G.M. pare i oncle respectivament de Maria Carme G.C. aconseguiren malgrat les reticències de Lluís Claudi M.S. a penetrar en l'apartament que compartia la parella, trobant la perjudicada en la cambra de dalt, nua, embolicada amb un llençol i amb un estat físic deplorable.

Aquest estat físic deplorable és evidenciat per l'informe del servei de medicina legal i forense de data 19 d'octubre de 1998 que constata multitud d'hematomes importants arreu de tot el cos produïdes per contusions i fregaments.

La violència especial dels cops també es desprèn de les fotografies obrant en autes on la interessada apareix com gairebé desfigurada i on es pot constatar hematomes al braç dret, a la cuixa esquerra i a la cama esquerra d'un volum i una extensió impressionants.

Després d'haver efectuat declaracions molt acusadores Maria Carme G.C. que sembla ser s'ha reconciliat amb Lluís Claudi M.S. al qual afirma perdonar ha intentat minimitzar els fets d'autes, renunciant a l'exercici de les accions civils i penals que li pertocaven".

III. RESULTANT: Que contra dita sentència interposà recurs el Ministeri Fiscal argumentant que el processat tindria que haver estat condemnat també com autor d'un delictes de violació de Maria Carme G.C., ja que la primera de les tres relacions sexuals hagudes entre ella i el

processat, la primera no fou consentida sinó forçada, després de la brutal pallissa i les amenaces que apareixen provades en la causa, en les circumstàncies que la sentència descriu com a "clima d'alta tensió". Considera el Ministeri Fiscal que la sentència no valorà degudament els fets i sol·licita que el processat sigui condemnat a més com a autor d'un delict de violació a les penes ja sol·licitades.

IV. RESULTANT: Que la defensa del processat s'oposà al recurs del Ministeri Fiscal i a la vegada deduí recurs adhesiu contra la sentència, sol·licitant es desestimés el recurs de la Fiscalia i s'acollís l'interposat a nom del processat, sol·licitant la imposició d'una pena de sis mesos pel delict de l'article 195 del Codi Penal o, subsidiàriament que el màxim de pena no sobrepassi els 10 mesos de presó ferma.

V. RESULTANT: Que en la vista del recurs el Ministeri Fiscal reproduí els fonaments del seu recurs i sol·licità novament la condemna del processat també pel delict de violació, de conformitat amb les primeres declaracions de la víctima, oposant-se al recurs interposat a nom del processat, la defensa del qual, al seu torn impugnà els arguments exposats pel Ministeri Fiscal per recolzar el seu recurs insistint en el recurs interposat a nom del processat contra la sentència. En síntesi el Ministeri Fiscal ha sostingut que existí i està provat el delict de violació en quant a la primera de les tres relacions sexuals sostingudes entre el processat i la víctima, i que no fou consentida per aquella, pel que la sentència ha de comprendre també la condemna per aquell delict conforme al sol·licitat pel Ministeri Fiscal. En contra, la defensa del processat argumentà que l'únic accés carnal en el que es podia veure un indici de força hauria estat el primer ja que després hi hagué una reconciliació entre l'agressor i la víctima, que han seguit mantenint les seves relacions sentimentals com es demostra amb el perdó expressament atorgat per la víctima i amb la seva presència en la sessió de la vista del recurs. I en quan a la primera agressió sexual argumentà la defensa del processat que tampoc s'ha de considerar violació ja que les expressions en les que es basa el Ministeri Fiscal estant tretes de context i no indiquen forçament, estant provat que després dels cops i pallissa, el processat sortí de l'habitació per anar-se'n i quan baixava per les escales la víctima sortí i li digué "torna" cridant-lo per tal que tornés amb ella produint-se la reconciliació ja referida.

Al·legà que el processat acceptà la condemna que la sentència li imposà per la pallissa i no va voler interposar recurs acceptant la condemna i entenent-la ("ha de pagar per la pallissa però no per la violació") i solament interposà subsidiàriament el recurs aprofitant el plantejat pel Ministeri Fiscal, pel que conclogué sol·licitant la confirmació de la sentència tenint en compte que la pena imposada en la sentència ja és de per sí important i ha de servir per a la regeneració i resocialització del processat.

VI. RESULTANT: Que trobant-se present en la Sala en el moment de la Vista el processat el Tribunal li concedí la paraula, expressant el seu penediment i el seu ferm propòsit de no tornar a maltractar a la seva companya amb la que va assegurar mantenir des de llavors bones relacions sentimentals i personals, com ella mateixa ha reconegut i manifestat a l'implorar al Tribunal el perdó pel seu company davant el seu comportament posterior als fets.

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: Que atès el plantejament dels recursos (donada la conformitat mostrada amb les penes imposades pel propi processat a la vista del recurs i pel seu propi defensor) la qüestió a resoldre queda limitada a decidir si la sentència del Tribunal de Corts s'ha d'agreuja per incloure la condemna pel delict de violació, tal com ha sol·licitat el Ministeri Fiscal en base a les primeres declaracions de la víctima poc després de produir-se els fets, o si s'ha de mantenir desestimant-se aquella pretensió punitiva.

II. CONSIDERANT: Que a l'acolliment del recurs del Ministeri Fiscal s'hi oposen els encertats raonaments continguts en la pròpia sentència (singularment en l'últim Resultant i en el tercer Considerant), als quals s'ha d'afegir les que resulten de les declaracions i comportament ulterior dels implicats en els fets (el processat i la seva víctima) demostratius de la permanent existència de unes relacions personals de intimitat i d'afecte i a vegades conflictives, que són propícies per a que es puguin produir fets com els que motivaren la denuncia sense que hagin de ser considerats tècnicament com a constitutius de delict de violació, el qual, com a atac molt greu contra la llibertat sexual de les persones,

exigeix (segons la doctrina i la jurisprudència) que la víctima hagi mantingut una resistència seria, inequívoca i constant front als desitjos violents d'accés carnal del processat. A més de que la sentència ja ha imposat al processat una forta condemna pels fets (delicte de lesions i amenaces) amb el que el seu reprobable procedir no queda sense sanció, és evident que sense una prova concloent d'haver mitjat per part de la ofesa aquella resistència amb les característiques indicades no es donable imposar una condemna per violació. I les circumstàncies que antecediren als fets i les de la indubtable reconciliació que mitjà després (i que s'ha tornat a expressar en la vista del recurs) més que ser pròpies d'una violació són indicatives que la conducta de la ofesa més que a la de víctima de la genuïna violació s'atansa més a la del clàssic suposat de la *vis grata puellis*, de la que ja en parla Ovidio, i que en la doctrina i jurisprudència europea es presa com a suposat que exclou el delicte de violació. Per aquestes raons s'ha de desestimar el recurs interposat pel Ministeri Fiscal així com el recurs adhesiu de la representació del processat, havent-se de confirmar íntegrament la sentència recorreguda.

III. CONSIDERANT: Que donada la resolució dels recursos interposats no és procedent la imposició de costes.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1. Desestimar el recurs interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència dictada pel Tribunal de Corts en la causa núm. 7-4/99 a que es refereix el present Rotlle, així com el recurs adhesiu interposat per la representació del processat Lluís Claudi M.S.

2. Confirmar íntegrament la sentència recorreguda, de data 30 d'abril de 1999, dictada en la causa de referència i el fallo condemnatori de la qual ha quedat transcrit.

3. Declarar d'ofici les costes processals causades pel recurs.

4. Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.